

saa vidt jeg kan skønne i Færd med omvendt at blive saaledes, at det er de velhavende og rige, der flokke sig om Præsten og fylde Kirkerne, medens de fattige og nødlidende ligesom glide ud af Kirken. Og hvad kan være Grunden dertil? Der kan være flere Grunde, men jeg tror, at en af dem er den, at Kirken staar med fuldkommen tomme Hænder og ikke er i Stand til at hjælpe dem, der ere i legemlig Nød og Trang. Naar et Menneske er sulten og forfrossen, kan det ikke nytte at give ham Veksler paa Paradis og al den Salighed, der kan opnaas der; nej, den sultne Mand forlanger først og fremmest Mad og den forfrosne Varme, og jeg tror, at hvis de fik en levende Følelse af og synlige Beviser for, at den Kærlighed til Næsten, som der i Kirken tales saa meget om, kan give sig Udslag i Retning af at komme til Hjælp ogsaa i legemlig Nød og Trang, ville de fattige føle sig mere dragne til Kirken. Hvad er det, der gør, at de fattige strømme hen i Frelsens Hærs Forsamlingsale og „Hjem“, som de kalde det? Er det den Religion, de forkynde, eller denne Maskerade, disse Piber og Trommer og alt dette Gøgl? Nej, det er det, at Frelsens Hær tager dem uden at spørge, hvor de komme fra, og hvor de gaa hen, at den vasker de snavsede rene, giver de sultne Mad og de forfrosne Varme. Naar den saa har gjort dem rene, og de ligge i deres varme Senge, kommer Frelserpigen og sætter sig hos dem ved Sengen og taler med dem om Guds Kærlighed og om Jesus Kristus, og saa bliver Manden modtagelig, saa har han set, at det er Alvor med Kærligheden til Næsten, og saa kan han ogsaa tro, at der er Alvor i Guds Kærlighed. Jeg tror, det er den Vej, vi skulle gaa. Derfor hilser jeg med Glæde dette lille Skridt. Jeg kunde have ønsket, at det var noget større, og at man havde kunnet henlægge Fattigplejen til Menighedsraadene. Den Angst, jeg af Motiverne til Forslaget ser, man nærer, tror jeg ikke, man behøver at nære. Denne Adskillelse mellem Menigheden og Sognemedlemmerne kender jeg ikke, den mærker man ikke noget til paa Landet. Jeg ved ikke, om det vilde være i Strid med Lovgivningen, at man henlagde den fri Fattigkasse under Menighedsraadene,

men kan det lade sig gøre, ønsker jeg det, og jeg ønsker ogsaa, at den private Godgørenhed, som nu bestaar, og som staar uden for Kirken og Menigheden, maatte gaa ind under Menighedsraadet, saa at det uddelte disse Gaver. Som Ordføreren sagde, det er ikke noget stort Skridt, her gøres, men her er lagt en Grund, og jeg kan ikke se rettere, end at man i Tidens Løb kan bygge videre derpaa, og at dette lille Skridt maaske kan blive stort, saa at Folk, der have Kærlighed til Næsten, kunne yde deres Gaver til Menighedsraadet.

Jeg kommer saa endelig til det meget omtalte Præstevalg. Det er jo det, der har vakt en forfærdelig Kamp og Strid i Landet, og nogle Præster ere i Færd med at gaa ud af deres gode Skind. Jeg kan slutte mig til den Form, Flertallet har givet dette. Jeg synes, her er taget alt tilbørligt Hensyn til Mindretallet. Det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Holm) sagde meget rigtigt i Gaar, at Kernepunktet i dette Spørgsmaal er, om det skal være Menighedsraadet, der skal gøre denne Indstilling, eller selve Menigheden. Ja, det er Kernepunktet; men det ærede Medlem mener jo, at selve Menigheden ikke alene skal gøre en Indstilling, men at den ogsaa skal foretage Valget. Nu skal jeg villig indrømme, at der kan siges meget smukt og godt om Menighedens Ret i denne Retning, og jeg skal tilføje, at det ærede Medlem i Gaar talte baade dygtigt, varmt og smukt, om hvad Menigheden er. Jeg tror, han sagde alt, hvad der kan siges i den Retning. Men naar man har arbejdet sig gennem alt det kønne om Menighedens Ret til at vælge deres Præster, havner det til syvende og sidst dog i, at det bliver Flertallet i Menigheden, der kommer til at vælge Præsten. Men Flertallet er ikke Menigheden, det er kun en Del af Menigheden, og det er hele Menigheden, der skal have Præsten. Jeg vil derfor ikke, at hverken Flertal eller Mindretal skal have denne Myndighed til at paatvinge Menigheden en Præst, som en større eller mindre Del er bestemt imod. Man ser jo, hvorledes det kan gaa ved Besættelse af Lærerembeder, hvordan der kan opstaa forfærdelig Splid, Ufred, Bitterhed, Had